

permite să trăim mai bine cu 90% din venitul nostru decât cu 100%. Astfel, plătitorii de zeciuială credincioși înțeleg principiul cumpătării și tind să se bizuie mai mult pe forțele proprii.

Am ajuns să înțeleg că binecuvântările cele mai de preț ale Domnului sunt cele spirituale, iar acestea sunt, de multe ori, legate de familie, prieteni și Evanghelie. Adesea, El pare să ofere binecuvântarea unei sensibilități deosebite față de influența și îndrumarea Spiritului Sfânt, în special în probleme de căsnicie și familie, cum ar fi creșterea copiilor. O asemenea sensibilitate spirituală ne poate ajuta să ne bucurăm de binecuvântările păcii și armoniei în cămin. Președintele James E. Faust a sugerat că plata zeciuiei este „o asigurare excelentă împotriva divorțului” („Enriching Your Marriage”, *Liahona*, aprilie 2007, p. 5).

Plata zeciuiei ne ajută să dezvoltăm o inimă supusă și blândă, o inimă plină de recunoștință care tinde să „[mărturisească] mâna Lui în toate lucrurile” (D&L 59:21). Plata zeciuiei ne încurajează să avem o inimă generoasă și iertătoare, o inimă caritabilă, plină de dragostea pură a lui Hristos. Noi devenim dornici să-i slujim și să-i binecuvântăm pe ceilalți, cu o inimă supusă voinței Domnului. Cei care își plătesc zeciuiala în mod regulat observă că s-a întărit credința lor în Domnul Isus Hristos și că au dezvoltat o mărturie fermă și traică despre Evanghelia Sa și despre Biserica Sa. Niciuna dintre aceste binecuvântări nu sunt financiare sau materiale în vreun fel, dar ele sunt, cu siguranță, cele mai prețioase binecuvântări ale Domnului.

Depun mărturie că, pe măsură ce ne plătim zeciuiala cu credință, Domnul va deschide zăgăzurile cerurilor și va turna asupra noastră cele mai prețioase binecuvântări ale Sale. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Lynn G. Robbins
din Cei Șaptezeci

Ce fel de bărbați și femei trebuie să fiți?

Fie ca eforturile dumneavoastră de a dezvolta însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos să aibă succes, astfel încât imaginea Sa să fie întipărită în înfățișarea dumneavoastră și ca însușirile Sale să se manifeste în comportamentul dumneavoastră.

„**A** fi sau a nu fi?” este, de fapt, o întrebare foarte bună¹. Salvatorul a adresat întrebarea într-un fel mult mai profund, făcând din aceasta o întrebare vitală referitoare la doctrină pentru fiecare dintre noi: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum *sunt Eu*” (3 Nefi 27:27; subliniere adăugată). Persoana întâi singular, timpul prezent a verbului *a fi* este *Eu sunt*. El ne invită să luăm asupra noastră numele Său și caracterul Său.

Pentru a deveni așa cum *este* El, trebuie să *facem* și noi lucrurile pe care le-a *făcut* El: „Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, aceasta este Evanghelia Mea; iar voi cunoașteți lucrurile pe care trebuie să le *faceți* în Biserica Mea; căci lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le *fac*, pe acelea trebuie să le *faceți* și voi” (3 Nefi 27:21; subliniere adăugată).

A fi și *a face* sunt două lucruri inseparabile. Ca doctrine interdependente, ele se întăresc și se promovează reciproc. De exemplu, credința inspiră pe cineva să se roage și, la rândul ei,

rugăciunea întărește credința celui care se roagă.

Salvatorul i-a criticat adesea pe cei care *făceau* bine fără *să fie* buni – numindu-i fățarnici: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Marcu 7:6). *Să faci bine* fără *să fi bun* înseamnă să fi fățarnic sau să pretinzi că ești ceea ce nu ești – înseamnă prefăcătorie.

În schimb, *să fi bun* fără *să faci bine* reprezintă un lucru fără valoare, la fel cum „credința: dacă n-are fapte, *este moartă* în ea însăși” (Iacov 2:17; subliniere adăugată). *Să fi bun* fără *să faci bine* înseamnă, de fapt, că nu *ești bun* – înseamnă să te amăgești singur, presupunând că ești bun pentru simplul motiv că intențiile tale sunt bune.

Să faci bine fără *să fi bun* – ceea ce înseamnă să fi fățarnic – reflectă o imagine falsă în fața altora, iar *să fi bun* fără *să faci bine* reflectă o imagine falsă față de propria-ți persoană.

Salvatorul i-a muștrăsat aspru pe cărturari și farisei pentru fățarnicia lor: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială” – un lucru

pe care îl *făceau* – „din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia” (Matei 23:23). Sau, cu alte cuvinte, nu *au fost* ceea ce trebuiau *să fi fost*.

Deși Salvatorul a recunoscut importanța de *a face bine*, El ne-a învățat că [cel mai însemnat lucru] este *să fii bun*. Însemnătatea mai mare a faptului de *a fi bun* este ilustrată în exemplele următoare:

- Pășirea în apele botezului este un lucru pe care îl *facem*. Înainte de a face acest pas trebuie să *fim* credincioși, adică să avem credință în Isus Hristos și o mare schimbare în inima noastră.
- Luarea din împărtășanie este un lucru pe care îl *facem*. Să fim demni de a lua din împărtășanie este un lucru mai însemnat și mult mai important.
- Rânduirea la un oficiu al preoției este o acțiune sau un lucru pe care îl *facem*. Totuși, lucrul mai însemnat este puterea preoției care are la bază „principiile dreptății” (D&L 121:36) sau ceea ce *suntem*.

Mulți dintre noi facem liste ce cuprind lucruri *de făcut* pentru a ne aminti ceea ce vrem să îndeplinim. Dar oamenii au rareori liste despre ce trebuie *să fie*. De ce? Lucrurile *de făcut* reprezintă activități sau evenimente care pot fi tăiate de pe liste odată ce sunt *făcute*. *Totuși*, ceea ce trebuie să fim reprezintă un proces continuu. Nu putem bifa ca fiind complet procesul de *a fi*. Vinerea următoare o pot invita pe soția mea în oraș pentru a petrece o seară plăcută împreună, ceea ce poate fi un lucru *de făcut*. Dar *a fi* un soț bun nu este un eveniment; acest lucru *ține* de firea mea – de caracterul meu sau de cine sunt eu.

Sau, în calitate de părinte, când pot tăia de pe listă pe unul dintre copii

considerându-l ca pe un lucru *făcut*? Noi nu putem înceta niciodată să *fim* părinți buni. Și, pentru a fi părinți buni, unul dintre cele mai importante lucruri pe care le putem preda copiilor noștri este cum *să fie* mai asemănători Salvatorului.

Însușirile care ne fac *să fim* mai asemănători lui Hristos nu pot fi văzute, dar ele reprezintă forța ce pune în mișcare toate lucrurile pe care le *facem* și care pot fi văzute. Când părinții îl ajută pe un copil să învețe să meargă, spre exemplu, vedem părinți *făcând* lucruri cum ar fi să-l ajute să-și mențină echilibrul și să-și laude copilul. Aceste lucruri pe care le *fac* scot la lumină dragostea nevăzută din inimile lor și credința și speranța neobservate pe care le au în abilitățile copilului lor. Eforturile pe care le depun zi de zi arată cât *sunt* de sânguincioși și răbdători – trăsături care nu se văd.

Deoarece ceea ce *suntem* influențează și motivează lucrurile pe care le facem, este mai eficient să predăm altora despre cum *să fie* pentru a-și îmbunătăți comportamentul decât să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care să le *facă*.

Când copiii nu se poartă cum trebuie, cum ar fi când se ceartă între ei, noi îi corectăm, adesea, în mod greșit, bazându-ne pe lucrurile pe care le-au *făcut* sau pe cearta pe care am văzut-o. Dar ceea ce *fac* – comportamentul lor – este numai o manifestare a unui motiv nevăzut din inima lor. Ne-am putea întreba: „Ce însușiri, dacă ar fi înțelese de copil, ar putea corecta acest comportament în viitor? Să fie răbdător și să ierte atunci când este supărat? Să fie răbdător și să ierte atunci când este supărat? Să iubească pacea și fie împăciuitoare? Să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale și să nu dea vina pe altcineva?”

Cum le predau părinții aceste însușiri copiilor? Nu vom avea niciodată o

ocazie mai mare de a-i învăța pe copiii noștri și a le da dovadă de însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos decât felul în care îi disciplinăm. *Disciplina* are aceeași rădăcină ca și cuvântul *discipol* și implică răbdare și predare din partea noastră. Nu ar trebui să fie realizată cu mânie. Ar trebui și trebuie să ne disciplinăm în felul în care suntem învățați în secțiunea 121 din Doctrină și legăminte: „Prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră; prin blândețe și pură cunoaștere” (versetele 41–42). Acestea sunt *însușiri asemănătoare* cu ale lui Hristos ce trebuie să fie o parte din cine *suntem*, ca părinți și ucenici ai lui Hristos.

Prin disciplină, copilul învață despre consecințe. În asemenea momente, este bine să transformați situațiile neplăcute în unele plăcute. Dacă un copil mărturisește un lucru greșit pe care l-a făcut, lăudați curajul pe care l-a avut pentru a mărturisi. Întrebați-i pe copii ce au învățat din greșeala sau fapta rea pe care au făcut-o, lucru ce vă oferă dumneavoastră și, mai important, oferă Spiritului ocazia de a-i mângâia și de a-i învăța ceva. Când le predăm doctrina prin intermediul Spiritului, acea doctrină are puterea de a le schimba, cu timpul – ceea ce *sunt* – însuși caracterul lor.

Alma a descoperit același principiu, și anume că „predicarea cuvântului avea o mare tendință să conducă poporul să *facă* ceea ce era drept – da, aceasta avusese un efect cu mult mai puternic asupra minților poporului, decât sabia” (Alma 31:5; subliniere adăugată). De ce? Pentru că sabia se concentra numai asupra pedepsirii comportamentului – ceea ce *făceau* – pe când predicarea cuvântului schimba însuși comportamentul oamenilor – ceea ce *erau* sau ce puteau *deveni*.

Un copil cuminte și ascultător nu va învăța foarte multe despre cum să

fiți părinți. Dacă sunteți binecuvântați cu un copil care vă testează răbdarea la maxim, veți deveni foarte experimentați în calitatea dumneavoastră de părinți. În loc să vă întrebați dacă ați făcut ceva greșit în viața premuritoare pentru a merita așa ceva, l-ați putea vedea pe copilul mai neascultător ca pe o binecuvântare și o oportunitate pentru dumneavoastră de a deveni mai asemănători lui Dumnezeu. Cu care copil vă vor fi puse la încercare, dezvoltate și rafinate răbdarea, suferința îndelungată și alte însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos? Este oare posibil ca dumneavoastră să aveți nevoie de acest copil la fel de mult cum are el nevoie de dumneavoastră?

Cu toții am auzit sfatul de a condamna păcatul și nu păcătosul. În mod asemănător, când copiii noștri fac ceva greșit, trebuie să fim atenți să nu spunem lucruri care îi vor face pe copii să creadă că lucrul greșit pe care ei l-au *făcut* reprezintă cine sunt ei. „Nu etichetați niciodată copiii care au făcut ceva greșit cu vorbe de genul «prost», «greu de cap», «leneș» sau «neîndemânatic»². Copiii noștri sunt copiii lui Dumnezeu. Aceasta reprezintă adevărata lor identitate și adevărul lor potențial. Planul Său este tocmai de a-i ajuta pe copiii Săi să depășească greșelile și faptele greșite și să progreseze pentru a deveni așa cum *este* El. De aceea, comportamentul greșit trebuie privit ca un lucru temporar, nu permanent – un fapt, nu o identitate.

De aceea, atunci când vrem să-i disciplinăm, trebuie să avem grijă să nu folosim expresii care generalizează, cum ar fi: „Tu, mereu ...” sau „Tu niciodată ...”. Folosiți cu grijă expresii de genul: „Niciodată nu ții cont de părerea mea” sau „De ce ne faci să te-așteptăm mereu?”. Expresii de acest gen fac ca acțiunile copiilor să fie luate de către ei drept comportament și pot influența negativ

percepția lor despre propria persoană și despre valoarea individuală.

Confuzia cu privire la identitatea unei persoane poate avea loc, de asemenea, atunci când întrebăm copiii ce vor să *fie* atunci când vor crește, ca și cum ceea ce *face* o persoană pentru a-și câștiga existența definește cine *este* ea. Nici profesia, nici averea nu ar trebui să stabilească identitatea sau valoarea vreunei persoane. Salvatorul, de exemplu, a fost un simplu tâmplar, dar acel lucru nu a fost nici pe departe ceea ce l-a definit viața.

În ajutorul pe care îl oferim copiilor să descopere cine sunt ei cu adevărat și să-și îmbunătățească părerea cu privire la valoarea lor personală, noi putem complimenta în mod corespunzător realizările sau comportamentul – ce au *făcut*. Însă ar fi și mai înțelept ca, atunci când îi laudăm, să ne concentrăm mai mult atenția asupra caracterului și crezurilor lor – asupra a cine *sunt* ei.

Într-o competiție sportivă, o modalitate înțeleaptă de a lauda performanța copiilor noștri – ceea ce *fac* – este aceea de a complimenta felul lor de a *fi* – cum ar fi activ, perseverent, echilibrat în fața adversității etc. – complimentând, astfel, atât felul lor de a *fi*, cât și ceea ce *fac*.

Când îi rugăm pe copii să *facă* treburi prin casă, putem, de asemenea, să găsim modalități de a complimenta felul lor de a *fi*, de exemplu: „Sunt atât de bucuroasă să te văd făcând cu plăcere treabă în casă”.

Când copiii ne arată carnetul de note, i-am putea lauda pentru notele sale bune, dar ar putea fi și mai util să-i laudăm pentru *sârguința lor*: „Ai trecut toate examenele. Ești o persoană care știe să înceapă și să ducă la bun sfârșit lucruri grele. Sunt mândru de tine”.

În timpul studierii scripturilor împreună cu familia, căutați și discutați despre exemple de însușiri de caracter

descoperite în timpul studiului pe care l-ați avut în acea zi. Pentru că însușirile asemănătoare cu cele ale lui Hristos sunt daruri de la Dumnezeu... [și] fără ajutorul Său nu le puteți dobândi³, rugați-vă pentru aceste daruri în particular și în familie.

Când sunteți la masă și serviți cina împreună, vorbiți din când în când despre aceste însușiri, mai ales despre cele pe care le-ați învățat în studiul din acea dimineață. „În ce fel ai fost un bun prieten azi? În ce fel ai dat dovadă de compasiune? Cum te-a ajutat credința să depășești încercările de azi? În ce fel ai fost demn de încredere? Cinstit? Generos? Umil?” În scripturi, se găsesc o mulțime de însușiri ce trebuie învățate și predate.

Cea mai bună modalitate de a preda cum să *fim* asemănători lui Hristos este aceea de a *fi* noi înșine asemănători lui Hristos, oferindu-le copiilor noștri un exemplu pe care îl pot vedea și simți. El este Părintele perfect și ne-a oferit manualul Său de instrucțiuni – scripturile.

Remarcile mele de astăzi au fost adresate, în principal, părinților, dar principiile se aplică tuturor. Fie ca eforturile dumneavoastră de a dezvolta însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos să aibă succes, astfel încât imaginea Sa să fie întipărită în înfățișarea dumneavoastră și ca însușirile Sale să se manifeste în comportamentul dumneavoastră. Apoi, când copiii dumneavoastră sau alții vor simți dragostea dumneavoastră și vă vor vedea comportamentul, ei să se apropie de El, este rugăciunea mea și mărturia mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prințul Danemarcei*, actul 3, scena 1, versul 56.
2. Carol Dweck, citat în Joe Kita, „Bounce Back Chronicles”, *Reader's Digest*, mai 2009, p. 95.
3. Vezi *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 122.